

РЕШЕНИЕ

№ 32476

гр. София, 05.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **5208** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на М. А. (М. А.), роден на 17 май 1990 г., гражданин на Ислямска република И., с национален паспорт № [ЕГН] издаден на 06.07.2022 г. валиден до 06.07.2027 г., депозирана чрез пълномощник - адв. К. Г., САК против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ от 10.03.2025 г. по Заявление № 25000153 от 12.02.2025 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се нарушение на чл. 14 от КЗПЧОС - дискриминационно ограничаване на гарантираното от чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование, обосновано с данни за произхода, националността, изповядваната религия и социалния статус на жалбоподателя. Сочи се, че оспореният административен акт е постановен при съществено нарушение на процесуалните правила – несъответствие с изискванията за форма, с оглед липсата на мотиви относно фактическите обстоятелства, послужили като основание за приложение на правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. В този аспект, е застъпено становище и за нарушено право на защита, поради липса на яснота относно конкретните данни въз основа на които е направен изводът за липса на доказателства за предвидими финансови средства за издръжка и за покриване на разходите за завръщане в страната по произход. Твърди се необосновано negliжиране на

информацията в представените документи относно размера на средствата, с които разполага жалбоподателят за издръжка и обучение, и предварително заявените условия на пребиваване в България. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по приложението на закона. Претендират се направените разноски.

В съдебното заседание процесуалният представител на жалбоподателката – адв. Г., САК поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Представени са легализирани преводи на български език на приложените към заявлението документи, включително и относно наличността на суми по банковите сметки на жалбоподателя. Претендира разноски в размер, съобразен с представения списък по чл. 80 от ГПК (л. 146) и приложените към делото доказателства (л. 3 и л. 7).

Процесуалният представител на ответника – завеждащ „Консулска служба“ към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. – главен специалист И. А. (л. 144 – л. 145) е на становище, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Поставя акцент върху обвързаната компетентост на консулското длъжностно лице със становището на службите за контрол на чужденци, изисквано и предоставяно в рамките на задължителната съгласувателна процедура предвидена в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Сочи, че размерът на необходимите средства за издръжка при издаване на визи се определя в съответствие с изискванията на чл. 21 от Визовия кодекс и е съобразен със средностатистическите доходи на всяка държава – членка на ЕС. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата, съобразно правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 12.02.2025 г. с вх. № 25000153 в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. е заведено Заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ (л. 24 – л. 26), депозирано от жалбоподателя М. А. (М. А.), роден на 17 май 1990 г., гражданин на Ислямска република И., с национален паспорт № [ЕГН] издаден на 06.07.2022 г. валиден до 06.07.2027 г.

Като основание за издаване на визата за дългосрочно пребиваване е посочено, че апликантът е приет за студент в Софийски университет „Св. К. О.“, специалност „Медицина“ (на английски език), редовна форма на обучение за срок от 6 години за придобиване на образователно квалификационна степен Магистър след средно образование. Върху заявлението (стр. 2 – л. 24 от делото) е отразена ръкописна бележка: “Самоосигуряващ. Няма официална компания. На месец изкарва около 300 евро от приходи. Твърди, че има спестявания, но от банковите сметки се вижда, че сумите не са достатъчни до края на обучението за целия период в България. Имал и ферма за земеделски култури, но няма документ за приходите от продукцията. Допълни, че всъщност по-големият му брат продава продукцията и му дава част от печалбата. Няма доказателства какъв размер е получил. Общо са 10 деца – 7 братя и 3 сестри. Завършил е мениджмънт в университет (бакалавър). Иска да учи медицина, за да имигрира в друга държава от ЕС. Не смята да се връща в И.“.

Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 вр. чл. 13, ал. 1 и чл. 14 от НУРИВОВР

- копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт), издаден на 06.07.2022 г. от Ислямска република И. № Х67888038, със срок на валидност до 06.07.2027 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 20 и л. 32),
- копие на Застрахователна полица № 22/Ч015269Е за валидна медицинска застраховка за периода 01.01.2025 г. – 28.02.2026 г., издадена от ЗК „Б.“ със застрахователното покритие 60 000 лева/30 000 евро (чл. 14 от Наредбата – л. 3 – л. 18),
- Удостоверение № 04-11-3626 от 10.01.2025 г., издадено от директор на Дирекция „Висше образование“ при Министерство на образованието и науката, в което е отразено, че кандидатът е приет за студент от летен семестър на учебната 2024/2025 година в Софийски университет „Св. К. О.“, специалност „Медицина“ на английски език, редовна форма на обучение, за срок от 6 години, за придобиване на образователно квалификационна степен Магистър след средно образование. Посочено е, че кандидатът трябва да премине специализирана езикова подготовка в Департамент за езиково обучение и продължаваща квалификация с продължителност 9 месеца. Семестриалната такса за обучение е в размер на 3850 евро, а пълната такса за специализирана и езикова подготовка е 3 500 евро и следва да се преведе по посочената банкова сметка в БНБ (л. 9),
- Служебна бележка № ЧС-211 от 21.01.2025 г., издадена от директора на Департамент за езиково обучение и продължаваща квалификация към Софийски университет „Св. Кл. О.“, в която е отразено, че жалбоподателя може да бъде настанен в общежитието на Д. в [населено място], [улица], блок 7 (л. 10),

Приложени са и

- Удостоверение, издадено на 09.02.2025 г. от Банка М. № 215/283, в което е отразено, че на името на М. А. е открита банкова сметка на 13.11.2023 г., която е със салдо към 09.02.2025 г. – 8 474,96 USD (л. 11 и л. 92 – л. 93);
 - Извлечение за салдо по сметка, издадено на 08.02.2025 г. от Банка К. Ал-Х. М. И. (БКМ), клон 3023, в което е отразено, че на името на М. А. е открита спестовна сметка на 05.11.2015 г., която към 07.02.2025 г. е със салдо 9 164 169 257 ирански реала с равностойност на 13 105 евро при курс към 08.02.2025 г. на 1 евро – 699 284 ирански реала (л. 12 и л. 98 – л. 100);
 - Свидетелство за съдимост, издадено на 19.01.2025 г. от Главна администрация за Правосъдие, област Т., Техеранска революционна и държавна прокуратура, Бюро „Съдимост“ (л. 19, л. 29 – л. 30 и л. 101 – л. 104),
 - Удостоверение за раждане № 402-008550-1, сериен номер А/43-836742 на лична карта 002-453786-1, съдържащо данни за родителите и баба на жалбоподателя (л. 33 и л. 94 – л. 97),
 - Иранска национална лична карта с вграден чип № [ЕГН], издадена от Министерство на вътрешните работи, Национална организация за гражданска регистрация, валидна до 15.09.2024 г. (л. 31 и л. 88 – л. 90),
 - Удостоверение за завършено средно образование (л. 34 – л. 35 и л. 105 – л. 106),
 - Карта за дипломиране. Предуниверситетски курс по хуманитарни науки за учебната 2008 – 2009 г. (л. 112, л. 107 – л. 108),
 - Удостоверение за завършен предунiversитетски курс (л. 109 – л. 111, 113 – л. 117).
 - Карта за дипломиране за учебната 2007 – 2008, 3-ти клас, средно образование (л. 118 – л. 120 и л. 123 – л. 124),
 - Удостоверение за завършено средно образование (диплома за средно образование), Теоретичен клон. Област на обучение – литература и хуманитарни науки (л. 120 – л. 123 и л. 125 – л. 129).
- Оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване виза тип „D“ (л. 8, л. 27 – л. 28 и л. 74 – л. 75) е издаден след проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, въз основа на извършена проверка на информацията, съдържаща се в заявлението и

приложените към него документи. Обоснован е с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки за времето на пребиваване в страната, както и средства, осигуряващи възможност за обратно връщане в държавата по произход.

В допълнителните бележки в бланковата форма на Отказа е посочено, че чуждият гражданин не е представил доказателства за редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка по време на обучението си в Република България.

В съдебното производство като писмено доказателство по искане на процесуалния представител на ответника е прието – Становище рег. № 513р-21931 от 28.02.2025 г. от за началник на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 135-гръб и л. 137). Отражено е основанието, на което се иска издаване на виза - чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, липсата на данни за апликанта в информационните масиви - АИС „ИД“ – НШИС. Отрицателното становище е обосновано с липса на представени доказателства за редовни, предвидими и достатъчни финансови средства за издръжка по време на обучението в Република България, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ. Становището е представено на Дирекция „К. отношения“ по електронен път в Националната визова информационна система, съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи, издадена от министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, приета на основание чл. 9е от ЗЧРБ.

От пълномощника на жалбоподателя са представени и приети като доказателства по делото заверени копия на преводи на български език на приложени към заявлението документи на чужд език.

Така описаните, установени от приложените към делото доказателства, релевантни за правния спор факти дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 29.04.2025 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза „D“ е връчен лично на жалбоподателя на 15.04.2025 г. – л.76), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 вр. ал. 4 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт (л. 82–л.87), чийто права са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС (чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ).

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1 – Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (ДВ, бр. 55/19.07.2011 г. в сила от 04.08.2011 г. с последни изменения и допълнения ДВ, бр. 4 от 14.01.2025 г. в сила от 14.01.2025 г.).

В чл. 9е, ал. 2 от ЗЧРБ е посочено, че условията и редът за съгласуване на заявления за издаване на визи се определят с Инstrukция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ – Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи (обн.

в ДВ, бр. 90/15.10.2013 г. в сила от 15.10.2013 г. с последни изменения и допълнения ДВ, бр. 16 от 25.02.2025 г. в сила от 25.02.2025 г.).

И. (Ислямска република И.) е включен сред държавите в Списъка на третите страни, чийто граждани следва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите членки, съгласно чл. 3, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14.11.2018 г. Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулската служба“ при Посолството на Република България в [населено място] република И. – А. З. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи (л. 65), на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи, на директорите на Дирекция „К. отношения“, на началника на отдел „Национален визов център“ и служителите в отдела, ангажирани със съгласуване и проверки на заявления за издаване на визи, са предоставени правомощия да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността.

Към преписката е приложена Заповед № Ав-02-101 от 30.12.2021 г. издадена от посланика в Посолството на Република България в [населено място], с която определя завеждащия „Консулската служба“ – г-н А. З. като консулско длъжностно лице с право да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР (л. 66).

Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип “D” по подаденото на 12.02.2025 г. Заявление от жалбоподателя М. А. в Посолството на РБългария в [населено място], Ислямска република И. е издаден от завеждащия „Консулската служба“ след изпълнена съгласувателна процедура чрез Националната визова система, съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 16 – чл. 20 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Обективизиран е върху стандартен формуляр за Уведомление за основанията за Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, съгласно Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и съдържа всички необходими реквизити, които отговарят и на изискванията на чл. 59 от АПК.

Посоченото правно основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза – по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ – „няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му връщане“ съответства на основанията за отказ за издаване на виза по чл. 32, б. iii) от Визовия кодекс (Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността), към което препраща чл. 34 от НУРИВОВР - „не представи доказателства за достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, в която е сигурен, че ще бъде допуснат, или не може да придобие тези средства по законен начин“. В същия смисъл е мотивирано и отрицателното становище в проведената процедура по съгласуване, представено по предвидения ред в чл. 17 – чл. 19 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава длъжностните лица в задграничните представителства да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Заявлението задължително се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и

за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Неоснователни са възраженията на процесуалния представител, че изводът на административния орган за липса на надеждни доказателства за необходимите средства за издръжка по време на провеждане на обучението в Република България не отговаря на информацията в представените официални документи към заявлението. В представените банкови удостоверения е отразено, че към 09.02.2025 г. жалбоподателят **разполага с наличност от 8 474.96 щатски долара и 13 105 евро** с равностойност в ирански реал – 9 164 169 257 при валутен курс 1 евро за 699 284 ирански реала.

Към Заявлението не са представени други документи, удостоверяващи налично имущество на апликанта или на членове на семейството му. Не са представени доказателства за доходите, които са заявени, че получава от по-големия си брат при реализация на отглеждана селско стопанска продукция, както и за реализирани от него с личен труд. Не са приложени документи и за други източници на средства, които могат да бъдат ползвани за финансиране на обучението и/или покриване на част или всички разходи по време на престоя с тази цел в Република България.

От друга страна, представените официални документи, издадени от Министерство на науката и образованието и Софийският университет сочат, че обучението е платено, а размерът на семестриалната такса е 3 850 евро. Таксата за задължителния 9 месечен езиков курс е 3 500 евро. Уточнено е, че обучението е 6 годишно, което означава, че включва 12 семестъра, с оглед насотящата организация на висшето образование.

Няма данни в представените документи към заявлението да е платена някоя от посочените такси към 12.02.2025 г. Такива доказателства не са представени и в настоящото съдебно производство. В този смисъл, наличните средства по банковите сметки ще се ползват за заплащането им. При годишната такса е 7 700 евро (2 семестъра) за целия 6 годишен курс на обучение при този размер на семестриалната такса са необходими 46 200 евро за такси за придобиване на магистърска степен по медицина в С. университет, където е приет за обучение жалбоподателят. Към тях следва да се прибави и таксата от 3 500 евро за задължителния езиков курс или казано по друг начин, значителна част от *наличните по едната банкова сметка 13 105 евро (11 200 евро) биха покрили единствено разходите за такси за първата година от обучението и езиковия курс.*

Издадената Служебна бележка от директора на Д. за езиково обучение и продължаваща квалификация при С. университет сочи възможност жалбоподателят да бъде настанен в общежитие на Д. (л. 10), което не е равнозначно на поемане на разходите за ползването му, които ще следва да бъдат платени от студента. Наред с това, периодът на престой в страната във връзка с обучението предполага и други разходи, напр. за учебни помагала и пособия, храна и др., за които също следва да е наличен съответен финансов ресурс. Разпоредбата на чл. 21, § 5 от Визовия кодекс предвижда, че средствата за издръжка за планирания престой се преценяват с оглед на продължителността и целта на престоя, въз основа на средните цени в съответната държава - членка за храна и настаняване от среден клас, умножени по броя на дните на престоя, като за база се ползват референтните суми, установени от държавите – членки, в съответствие с чл. 34, § 1, б. „в“ от Кодекса на шенгенските граници. Доказателство за финансово подпомагане и/или за настаняване при частно лице може да представлява доказателство за достатъчно средства за издръжка.

В настоящия казус не са представени доказателства за финансово подпомагане и/или за настаняване при частно лице на жалбоподателя М. А. за периода на обучението му в България.

При планиран престой, дори и само за периода, за който се издава виза за дългосрочно пребиваване тип “D”, съгласно чл. 9а, ал. 1, т. 4 вр. ч. 15, ал. 1 от ЗЧРБ вр. чл. 9, ал. 1 от

НУРИВОВР – 180 дни, въпреки че този период не съответства даже и на посочения 9 месечен срок за провеждане на задължителния езиков курс на обучение и прилагане на критериите, въведени с нормата на чл. 17 от НУРИВОВР относно необходимите средства за издръжка и настаняване – минимум 50 евро на ден, минималният наличен финансов ресурс, с който следва да разполага жалбоподателят е 9 000 евро – ресурс близък до размера на наличността по банковата сметка в щатски долари в Банка М. – И. – 8 474,96 USD.

Не е приложен обаче и документ за платени разходи за пътуване, включително и за обратно връщане до държавата на произход, поради което при липса на доказателства за други източници на средства за финансиране посоченият финансов ресурс ще следва да се ползва за покриване и на тези разходи, без да е установен техният размер със съответните доказателства.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че в конкретния казус неоснователно в жалбата се твърди оспореният отказ да е издаден в нарушение на чл. 14 от КЗПЧОС. Гарантираното от чл. 2, изр. 1 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование обезпечава достъп до всички съществуващи образователни институции и включва предаване на знания и интелектуално развитие, а и възможност да се ползва придобитото образование във всички образователни степени – основно, средно, висше образование, специализации. Субект на това право е всяко лице, което има желание да се ползва от правото на образование (*Решение на ЕСПЧ от 27.05.2014 г. по жалба № 16032/2007 г., В. В. срещу България - § 31 - § 33*), а всяка държава, която е създала съответните образователни институции има задължение да осигури достъпа до тях. В този аспект, достъпът до висшите учебни заведения в Република България е част от правото на гражданите, гарантирано от чл. 2, изр. първо от Протокол № 1 към КЗПЧОС, доколкото „за разлика от някои други обществени услуги, образованието е право, което се радва на директна защита по силата на Конвенцията.“ (*§ 33, В. В. срещу България; § 55 Пономарьови срещу България*). Задължителното държавно регулиране на правото на образование може да варира по време и място, според потребностите и ресурсите на общността, но регулациите не следва да накърняват неговата същност, а още по-малко да влизат в конфликт с други права, залегнали Конвенцията. Затова ЕСПЧ е приел че „За да се гарантира, че ограниченията, които се налагат не орызват упражняването му до степен да се накърни самата му същност и да го лишат от неговата ефективност, Съдът следва да се убеди, че са предвидими за засегнатите лица и преследват легитимна цел.“ (*Л. Ш. срещу Турция, § 154*).

Правото на чужденец да влиза и пребивава на територията на дадена държава - членка не е включено в правото на достъп до образование, но доколкото интеграцията е имплицитно свързана с демократичните измерения на пряко защитеното от Конвенцията право на образование само много сериозни основания могат да предпоставят ограничаването му. В настоящия казус, липсата на доказателства за наличие на необходимите средства за заплащане на таксите за обучение и за обезпечаване на издръжката на жалбоподателя за предвидения пълен курс на обучение е такова сериозно и съществено основание, което предпоставя временно отлагане на достъпа до образователната система в България, до представянето им.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой, **и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за завръщането в държавата по произход или пребиваване, са задължителни изисквания** при проверката на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В този смисъл, не е нарушен балансът между посоченото ограничение и легитимната цел на закона. В § 7 на чл. 21 от Регламента е посочено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно

пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата.

В настоящия казус, административният орган е посочил основанията, въз основа на което е приел за недостатъчни представените документи за източниците и размера на средствата, с които разполага жалбоподателят и които са заявени, че ще бъдат ползвани за финансиране на образованието му и престоят с тази цел в България. Отразил е и че кандидатът за виза разчита на доходи, част от които реализира със собствен труд, а друга – получава от брат си. За тези твърдения не са представени доказателства нито за налично имущество, нито за конкретен размер и периодичност на получаваните средства. Такива не бяха представени и в настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателя.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. (М. А.), роден на 17 май 1990 г., гражданин на Ислямска република И., с национален паспорт № [ЕГН] издаден на 06.07.2022 г. валиден до 06.07.2027 г., депозирана чрез пълномощник - адв. К. Г., САК против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ издаден на 10.03.2025 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска република И. по Заявление № 25000153 от 12.02.2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: